

ОГНЕНОТО ЕЗЕРО И
ВТОРАТА СМЪРТ

Реѝ Фоучър

Огненото езеро и втората смърт

Рей Фоучър

БАЩА НА ЛЮБОВТА

fatheroflove-bulgaria.com

characterofGod.org

Забележка относно разпространението :

Тази електронна книга може да се споделя свободно, но само като оригинален, непроменен PDF файл.

Освен ако не е посочено друго, всички изображения са от *stock.adobe.com*

март 2021 г.

Съдържание

Въведение	3
Първо, Първата смърт при Второто пришествие	4
Емоционалните терзания на изгубените	5
Каква е естеството на мъчението?	6
Краят на Милениума	8
Огненото езеро	9
Огънят като символ	12
Погълнат	17
Плътта им ще се разложи	18
Любовта на Бог, разкрита както никога досега	23
Преживяването на изгубените в огненото езеро	26
Бихте ли могли да застанете пред Бог, без да почувствате известна „горещина“?	30
Огън от Господ?	31
Още по-изкривена истина	33
Поглъщащ огън за спасените	34
Някои улики от иврит	34
Втората смърт и характерът на Бог	36
Резюме	41

Въведение

Всички сме наясно със собствената си смъртност; смъртта, подобно на данъците, е сигурна. Вярващите в Библията обаче виждат надежда във възкресението за вечен живот при Второто пришествие на Исус Христос. Но смъртта, първата смърт, не е краят за тези, които са изгубени. Ще има и възкресение на изгубените, наречено второ възкресение, след Милениума (хиляда години след Пришествието на Христос), което ще бъде последвано от окончателна присъда и Втората смърт, която е вечна. Това изследване ще разгледа тази Втора смърт, за да определи, от Библията, как се случва. Ще разгледа и Огненото езеро, което Откровението приравнява на Втората смърт (Откровение 20:14). Повечето читатели ще открият, че има някои съществени разлики с това, което са ги учили. Направени са всички опити Библията да се обясни сама. Мислете за това като за второ мнение относно Втората смърт и моля, обмислете го с молитва.

Ето стихът, който най-често се свързва с причината за Втората смърт:

*„И те се изкачиха по ширината на земята и обкръжиха стана на светиите и възлюбения град; и **огън слезе от Бога от небето и ги погълна.**“ (Откровение 20:9)*

За човек, който иска да живее вечно, темата за Втората смърт може да бъде страшна. Втората смърт се отнася до окончателното унищожение на изгубените; те престават да съществуват, никога няма да живеят отново и пропускат вечния живот, който в сравнение с краткия живот на земята е всичко. В сравнение с вечния живот нашето пребиваване на земята е незначително, освен че по време на него определяме дали ще получим вечен живот или не. Най-важното нещо в този живот са изборите, които правим за следващия.

Преди да преминем към сценария за Втората смърт, нека разгледаме какво се случва при Второто пришествие, което включва първата смърт. Може би можем да научим нещо, което ще ни помогне да разберем Втората смърт.

Първо, Първата смърт при Второто пришествие

Ето един стих, който говори за това какво ще се случи по това време:

„И казаха на планините и скалите: Паднете върху нас и ни скрийте от лицето на Седящия на престола и от гнева на Агнето“ (Откровение 6:16).

Защо изгубените ще викат на планините и скалите да паднат върху тях? Те ще се страхуват от „гнева на Агнето“ поради душевната болка, която то би им причинило. Изглежда, че ще се страхуват повече от това, отколкото да бъдат физически смачкани и убити от падащи камъни. Малко вероятно е всички те наистина да говорят точните думи, приписани им в този стих; по-скоро тези думи описват тяхното психическо състояние и очакване, когато осъзнават, че

Доста страшно, а?

краят на света всъщност е настъпил. Призивите скалите и планините да ги покрият идват от силно болезнените емоции на разкаяние, срам и ужас от техните думи и чернотата на техните характери.

Това душевно страдание е отразено донякъде в преживяването на Исус на кръста. Какво Му е причинило повече страдание - физическите рани или душевните страдания?

Какво казал Той на кръста? Било ли е:

„Отче, защо съм измъчван толкова болезнено?“

или

"... защо ме **изостави**?" (Матей 27:46)

Това дава представа за относителната степен на физическото спрямо психическото страдание в преживяването на Исус. Донякъде подобно ще бъде и в случаите на онези, които са отхвърлили спасението.

Емоционалните терзания на изгубените

Ето един стих, описващ какво ще се случи с изгубените:

„Той ще пие от виното на Божия гняв, което се излива без примес в чашата на Неговото негодувание; и ще бъде измъчван с огън и сяра в присъствието на светите ангели и в присъствието на Агнеца:” (Откровение 14:10)

Това може да се отнася както за мъченията при Второто пришествие, така и за мъченията, преживени в края на Милениума (по същество Третото пришествие). И двете се случват в бъдеще, когато са дадени вестите от

Откровение 14-та глава. Агнето и ангелите несъмнено присъстват и в двата случая.

Важно е да се отбележи, че броят на изгубените, които ще присъстват по време на Второто пришествие, споменато по-горе в Откровение 6:16, ще бъде малък в сравнение с броя на спасените от всички епохи, които ще

бъдат възкресени при второто възкресение в края на Милениума и които ще присъстват на сцената на съда с големия бял престол от Откровение 20-та глава. Мъките ще бъдат още по-силни в края на Милениума, когато изгубените действително ще видят Новия Ерусалим, домът на спасените и осъзнаят, че поради собствените си избори са се лишили от вечния живот.

**Ако изгубите
вечния живот,
губите всичко**

Какво е естеството на мъчението?

Думата, преведена като „мъчен“ в Откровение 14:10, е от гръцкия глагол „басанизо“ (виж *Конкорданса на Стронг* Гр. №928). Ето примери за използването му:

*„И онези, които живеят на земята, ще се радват за тях и ще се веселят, и ще си изпращат подаръци един на друг; защото тези двама пророци **измъчваха** (Гр. №928 на Стронг) онези, които живеяха на земята.“ (Откровение 11:10)*

Изглежда вероятно мъчението от двамата пророци да е повече мъчение на съвестта поради представената истина, отколкото всякакъв вид физическо мъчение. (Символът на огъня ще бъде обяснен по-късно в това изследване.)

*„(Защото този праведен човек, който живееше между тях, като виждаше и чуваше беззаконните им дела, **измъчваше** [Гр. №928 на Стронг] праведната си душа от ден на ден;)“ (2 Петрово 2:8)*

„Този праведен човек“ бил Лот и стихът описва (използвайки същата дума „басанизо“) неговата реакция към нечестията на содомците.

*„Но корабът сега беше в средата на морето, **блъскан** [Гр. №928 на Стронг] от вълни: защото вятърът беше насрещен.“ (Матей 14:24)*

Матей казва, че корабът е бил „блъскан“ (от същата оригинална дума), но обитателите на кораба са били „измъчвани“; изпитват душевна болка поради очакването, че могат да умрат в бурята. Марко го описва по-скоро така, сякаш учениците са били измъчваните отново, използвайки същата оригинална дума:

*„И той ги видя **да се мъчат** [Гр. №928] да гребат; защото вятърът им беше насрещен; и около четвъртата стража на*

нощта той дойде при тях, вървейки по морето, и щеше да ги подмине.” (Марко 6:48)

Първата дефиниция на басанизо [Гр. №928] е:

**Пробен камък за
изпитване на златна сплав**

„Тестване (на метали) чрез пробен камък, който е черен силициев камък, използван за тестване на чистотата на златото или среброто чрез цвета на ивицата, получена върху него при триене на двата метала.“ (Онлайн библейски гръцки лексикон)

Помислете за „злато, пречистено в огъня“. Това „мъчение“ може да се разглежда като прилагане на пробния камък. Това е тестване, оценката на характера или

годността за небето. Това е особено откровение за самите изгубени (Бог вече знае тяхното състояние и съдба) за тяхното осъждане в резултат на греховете им.

**Загубата на вечен
живот би била нещо
като черна дупка.
Човек отива в нея -
Втората смърт – и
никога не се връща;
никога вече не
живее.**

Можете ли да си представите да сте в тази ситуация и да разберете, че сте захвърлили вечния живот поради решенията, които сте взели? Съжалението и душевната мъка биха били напълно поразителни.

Краят на Милениума

В края на Милениума (Хилядолетие) ще има второ възкресение, при което изгубените ще бъдат възкресени, за да преживеят това, което обикновено се нарича съд пред големия бял престол (Откровение 20:11). Тук отново е стихът, който обикновено се разбира като описващ Втората смърт; окончателното унищожение на изгубените:

„И те се изкачиха по ширината на земята и обкръжиха стана на светиите и възлюбения град; и огън слезе от Бога от небето и ги погълна.“ (Откровение 20:9)

Важно е да се отбележи какво казва и какво не казва Откровение 20:9. Казва:

- изгубените (възкресените в стих 5)
- дошли от цялата земя
- заобиколили светия град (в контекста, Новия Ерусалим)
- и са били погълнати или поядени
- с огън от Бог (най-съмнителната част)
- извън рая

НЕ се казва:

- какво ги кара да дойдат в града,
- какво се случва между заобикалянето на града и слизането на огъня,
- в какво състояние са изгубените, когато огънят наистина слиза

Очевидно е, че тук се пропускат много подробности. Трябва да признаем, че идеята, че това е физически пожар, който ги убива, е предположение.

**Предположенията са
опасни – затварят ума за
друга възможност**

Не се казва това - може просто да е пречистващ огън, който изгаря трупите и другите останки от греха. Дали огънят действително причинява

смърт може да се установи само от друг текст.

Интересно е, че повечето древни ръкописи и съвременни преводи на Библията не съдържат думите „от Бога“ в Откровение 20:9.

„Огън слезе от небето (думите „от Бога“ са със съмнителна власт) и ги погълна.“ (Коментар на Еликот за английски читатели)

Ето пример от една от многото съвременни библии, в която липсват думите „от Бога“:

„И те се изкачиха по широката земна равнина и обградиха лагера на светиите и възлюбения град, и огън слезе от небето и ги погълна.“ (Откровение 20:9, Нова американска стандартна Библия)

Огненото езеро

Нека разгледаме още стихове. Следният текст дава определение на втората смърт:

„И смъртта и адът (гробът) бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт.“ (Откровение 20:14)

В този стих Огненото езеро се отъждествява с Втората смърт. Смъртта е събитие или преживяване, а не място, въпреки че очевидно хората ще бъдат някъде, когато това се случи. По същия начин „ад“ („хадес“; Гр. №86) се отнася до състоянието на мъртвите, а не до място на физическо мъчение. (Вижте Деяния 2:31, Откровение 20:13 и осъзнайте, че Лука 16:23 е казано в притча не за да учи за вечни мъки, а за да подчертае идеята в стих 31).

Този стих дава допълнителни подробности:

„Но страхливите, и невярващите, и които вършат мерзост, и убийците, и блудниците, и магьосниците, и идолопоклонниците, и всички лъжци, ще имат своя дял [на

гръцки: *мерос* , Гр. №3313 на Стронг] в езерото, което гори с огън и жупел: **което е втората смърт** . (Откровение 21:8)

„Ще имат своя дял“ изглежда показва, че тези хора ще участват или ще

Огненото езеро е Втората смърт

преживеят това събитие. Това означава, че те ще „имат своята **роля** в“ нещо, а не, че „имат своето **място** в“ това.

Че това е преживяване, се подкрепя от следните стихове, които помагат да се определи значението на думата „дял“. Посочени са думи, преведени от „мерос“:

*„И ще го разсече, и ще му определи **дял** с лицемерите; там ще бъде плач и скърцане със зъби.“ (Матей 24:51)*

*„Петър Му каза: Ти никога няма да умиееш краката ми. Исус му отговори: Ако не те умия, нямаш **дял** с Мене. (Йоан 13:8)*

*„И тъй, никой да не ви съди за ядене, или за пиене, или **по отношение на** празник, или за новолуние, или за събота“ (Колосяни 2:16).*

„По отношение на“ или участие в. Забележете, че съветът е да не позволявате на никой да ви съди за **участие** в свят ден, а не за това, че **не сте участвали** в него.

*„Благословен и свят е онзи, който има **участие** в първото възкресение: върху такива втората смърт няма власт, но те ще бъдат свещеници на Бога и на Христос и ще царуват с Него хиляда години.“ (Откровение 20:6)*

Думата „участие“ в стиховете по-горе показва преживяване на нещо (събитие), а не на място, географско местоположение.

Ето дефиницията на оригиналната гръцка дума от Он-лайн Библията:

3313 мерос

от остаряла, но по-основна форма на меуромай (да се получи като раздел или разпределение); Теологически речник на Новия завет - 4:594, 585; AV-част 24, част 3, крайбрежие 3, име 2, уважение 2, разни 9; 43

1) част

1а) част, дължима или възложена на някого

1б) много, съдба

2) една от съставните части на едно цяло

2а) отчасти, в известна степен, до известна степен, по отношение на част, отделно, индивидуално

2б) всякакви подробности по отношение на това, в това отношение

Водата, в пророческите писания, може да бъде символ на хора, по-специално на големи групи хора, както се използва в книгата Откровение.

*„И той ми каза: **Водите**, които видя, където седи блудницата, са народи и множества, и племена, и езици.“ (Откровение 17:15)*

В пророчествата на Библията, “водите” могат да представят

В този стих „гласът на голямо множество“ се използва паралелно с „гласът на много води“, което показва съответствие между тях:

„И чух сякаш глас на голямо множество, и като глас на много води, и като глас на силни гръмове, които казваха: Алилуя! защото Господ Бог Всемогъщият царува.“ (Откровение 19:6)

Така че „Огненото езеро“ може просто да бъде начин за описване на голям брой хора, събрани заедно и преминаващи през (участващи в) преживяване, което включва огън под някаква форма.

Огънят като символ

Огънят не е непременно буквален. Библията, особено книгата Откровение, използва много думи по символичен начин. Ето някои стихове, които използват думата „огън“ символично:

„Затова така казва ГОСПОД, Бог на Силите: Понеже говориш това слово, ето, Аз ще направя думите Си в устата ти като огън и този народ като дърва, и те [думите] ще ги погълнат.“ (Еремия 5:14)

„Не е ли словото ми като огън? казва Господ ...“ (Еремия 23:29)

„Отгоре изпрати огън в костите ми ...“ (Плачът на Еремия 1:13)

„Но кой може да издържи деня на Неговото идване? И кой ще устои, когато Той се появи? Защото той е като огън на пречиствач и като сапун на перачи.“ (Малахия 3:2)

„Аз наистина ви кръщавам с вода за покаяние; но Този, който идва след мен, е по-силен от мен, чиито обувки не съм достоен да нося; Той ще ви кръсти със Светия Дух и с огън.“ (Матей 3:11)

Това казал Йоан Кръстител на вярващите. Той не говорил за хора, които са потопени (значението на „кръщавам“) в буквален огън.

„Огън дойдох да изпратя на земята; и какво ако вече е запален? (Лука 12:49)

Тук Исус говори в метафоричен смисъл. Някога записвано ли е, че по време на Неговия живот на земята, Той е направил да падне огън? Когато учениците Му предложили това, Той ги смъмрил:

*„И когато учениците му Яков и Йоан видяха това, казаха: Господи, искаш ли да заповядаме огън да слезе от небето и да ги погълне, както направи Илия? Но той се обърна и ги смъмри, като каза: Не знаете на **какъв дух** сте. Защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешките души, а да ги спаси. И отидоха в друго село.“ (Лука 9:54-56)*

Това порицание, разбира се, подсказва, че има нещо нередно с такъв дух или начин на мислене, което би подтикнало това действие.

Това е подобно на Матей 10:34-36, където се казва, че Исус донеся меч. Той не донесъл буквално меч, но посланието, което донесъл, поради реакцията на хората към него, предизвиква разделение. По същия начин, Той не донесъл огън, но истините, които споделил, предизвикали фигуративен огън в умовете на хората. Ето един стих, който използва огъня по този начин:

„Затова, ако врагът ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, напои го, защото като правиш това, ще натрупаш огнени въглени на главата му. (Римляни 12:20)

Това съвместимо ли е с „обичайте враговете си“? Не и ако е буквален огън. Но ако трябва да осъди съвестта на човек и да се надяваме да го обърне към Бог, тогава е в хармония с

любовта.

Делото на всеки човек ще стане явно; защото денят ще го изяви, защото ще се открие чрез огън; и огънят ще изпита делото на всеки човек какво е.” (1 Коринтяни 3:13)

Буквалният огън не разкрива буквално делото; той го унищожавя. Този стих е много съвместим с определението на думата „басанизо“, както е дадено по-горе (страница 8) – средство за тестване или разкриване на качество. Ето още символични употреби на огъня:

„Но някакво страшно очакване на съд и пламенен гняв, който ще погълне противниците.“ (Евреи 10:27)

„Така и езикът е малка част, а с големи неща се хвали. Ето, колко голямо вещество разпалва малък огън!” (Яков 3:5)

Огънят тук представя резултата от изречените думи, независимо дали са за добро или зло.

И езикът е огън, свят на беззаконие: такъв е езикът между нашите членове, че осквернява цялото тяло и подпалва хода на природата; и е подпален от пъкъла.” (Яков 3:6)

*„Вашето злато и сребро е покварено; и ръждата им ще свидетелства против вас и ще изяде плътта ви **като** огън. Натрупахте съкровища за последните дни.” (Яков 5:3)*

Богатствата, които сте събирали, „ще изядат плътта ви“. Това изглежда е паралелно на този стих:

„Но твоята твърдост и непокаяно сърце съхраниха за теб гняв за деня на гнева и разкриването на праведния Божи съд;“ (Римляни 2:5)

Ето още по-очевидно символични употреби на огъня:

„Възлюбени, не смятайте за чудно

огненото изпитание, което трябва да ви изпита, като че ли нещо странно ви се случва:“ (1 Петрово 4:12)

*„И до ангела на църквата в Тиатир пиши; Тези неща казва Божият Син, чиито очи са като **огнен пламък**, а краката Му са като фина мед;“ (Откровение 2:18)*

*„Съветвам те да купиш от мен злато, **изпитано в огъня**, за да станеш богат; и бели дрехи, за да се облечеш и да не се яви срамът на твоята голота; и намажи очите си с очен мехлем, за да виждаш.“ (Откровение 3:18)*

Със сигурност 1 Петрово 4:12 и Откровение 3:18 не казват, че характеристиките на праведните ще бъдат изпитани чрез буквален огън. Изгубените също ще преминат през последен изпит на характера (въпреки че това може да е по-скоро, за да се демонстрира, че изборите вече са направени), подобно описано като включващо (също образно) огън и ще издържат мъчение („басанизо“) на ума в този процес.

„И видях като че ли стъклено море, смесено с огън; и онези, които победиха звяра, и образа му, и белега му, и числото на името му, стояха на стъкленото море, имайки Божи арфи.“ (Откровение 15:2)

От горните стихове става ясно, че „огън“ често се използва в символичен смисъл в писанията. Защо огънят, който идва от Бог, за да „погълне“ изгубените в Откровение 20:9, също да не е символичен? Поне тази възможност трябва да се разгледа. Но как може символичният огън да „погълне“ някого? Може би трябва да проучим и тази дума.

Усетил съм, в собствения си опит с хората, че колкото повече човек е бил онеправдан в живота си, толкова по-вероятно е той да гледа на Бог като на осъдителен и използващ огъня по осъдителен, наказателен начин. Следното обсъждане на огъня изглежда доста приложимо тук:

*„Вярвам, че за да разберем нашия английски превод на Библията, трябва да знаем нещо за културата на хората, които са написали оригинала на родния си език. **Арамейският**,*

еврейският и гръцкият са силно фигуративни, изключително изразителни езици, пълни с много видове идиоматични изрази и фигури на речта. Особено обичаите на семитските народи са доста чужди на западния ум. Трябва да разберем как са използвали думата „огън“, ако искаме да разберем значението на думата „огън“ в Библията.

Огънят е преди всичко символ на божествеността в семитския Близък изток. Това е символ на самия Яхве. Бог, проявяващ се във физически огън, може да бъде благоприятна присъда, както когато дошъл да освети храма на Соломон, или отрицателна присъда, както когато погълнал синовете на Аарон заради принасянето на „чужд огън“. Тъй като сме създания, които бързо се страхуват, ние имаме склонност да мислим за негативната страна на нещата и затова обикновено свързваме божествения огън с гнева. (Левит 10:1) Това е сериозна грешка на църквата през по-голямата част от нейното съществуване.

Интересно е да се отбележи, че **колкото по-осъдителен, отмъстителен, законнически, ритуален и фундаменталистки настроен е човекът, толкова по-вероятно е да гледа на огъня като на Божие наказание.** Те трудно виждат огъня като положителен символ на Бог. За това мислене огънят обикновено означава пъкъл, огненото езеро и вечно наказание. От друга страна, **колкото по-любящ, милостив и състрадателен е станал човек, толкова по-вероятно е той да вижда огъня като символ на любов, ревност и святост.** За такива хора изразът „горят за Бога“ е използван в положителен смисъл.“

(От www.tentmaker.org/BreakingBread/1.html, акцентът е мой)

Погълнат

За огъня в Откровение 20:9 се казва, че „поглъща“ изгубените, което звучи като физическо унищожение. Но едно от определенията на оригиналната дума ("катафаго" Стронг №2719) е:

„консумацията на силата на тялото и ума от силни емоции“

Ето някои други употреби на същата дума:

*„И Неговите ученици си спомниха, че е писано: „Ревността за Твоя дом ме **изяде**“. (Йоан 2:17)*

*„Но ако се хапете и **изяждате** един друг, внимавайте да не се погълнете един друг.“ (Галатяни 5:15)*

Така че изглежда, че може да бъде и е било използвано за описание на неща, различни от физическото унищожение. Следният пасаж трябва да ни даде представа за значението на това да бъдеш погълнат:

*„И Надав и Авиуд, синовете на Аарон, взеха всеки от тях кадилницата си и сложиха огън в тях, и сложиха в тях тамян, и принесоха чужд огън пред ГОСПОДА, който Той не им заповяда. И огън излезе от Господа и ги **пояде**, и те умряха пред Господа. ... И Моисей повика Мисаил и Елцафан, синовете на Озиил, чичото на Аарон, и им каза: Приближете се, изнесете братята си от пред светилището вън от стана. И тъй, те се приближиха и ги **изнесоха в хитоните им** вън от стана; както беше казал Моисей. (Левит 10:1-2, 4-5)*

Забележете, че огънят ги „погълна“, но телата им не били изгорени и дори дрехите им останали непокътнати.

Усърдните изследователи на Библията разглеждат контекста и библейските дефиниции за думи като „вечен“ и „до века“, за да определят, че „адският огън“ всъщност не гори безкрайно (вижте например как Анна посветила Самуил „завинаги“, което означава „докато е жив“; 1 Царе 1:22, 28). Същото трябва да се направи и с употребата на думата „погълнат“ както и с тази на други думи“.

Ето още един добър пример за това как Библията използва такива понятия:

„Точно както Содом и Гомор и градовете около тях по подобен начин, които се предават на блудство и следват чужда плът, са дадени за пример, страдайки от отмъщението на вечния огън.“ (Юда 7)

Содом и Гомор вече не горят. Това е стих, който показва, че не самият огън, а последиците от него са вечни. Ако хората по подобен начин позволят на Библията да дефинира и други термини, те биха се доближили до разбирането на библейската истина.

Разгледахме „огън“ и „погълнат“. Сега нека разгледаме фразата „изгаря“.

Плътта им ще се разложи

Този стих е страховито звучащо представяне на окончателната съдба на изгубените в края на Милениума:

*„И това ще бъде язвата, с която Господ ще поразии всичките люде, които са воювали против Ерусалим; Тяхната **плът** ще се разложи, докато стоят на краката си и **очите им** ще се разложат в ямите си и **езикът им** ще се разложи в устата им. (Захария 14:12)*

За физическо разлагане ли става въпрос тук? („Поразии“ също се използва в писанието със значението: **да получиш вниманието на някого**. Вижте <https://characterofgod.org/smite-smote-definition/>) Някои гледат на това като на хора, които са изложени на експлозията на неутронна бомба. Ето едно такова описание:

„Когато тази бомба избухне, освобождаването на неутрони е смъртоносно за хората и всеки друг животински свят около нея. ... Ако сте в радиуса на взрива, това, което ще се случи с вас, е зловещо подобно на това, което Захария описва в глава 14-та от своето пророчество. Всяка плът се унищожава чрез

един вид процес на топене, тъй като всички атоми в нея се унищожават. Така описанието на Захария на нещо, което разлага плътта, очите и езика, често се сравнява с това, което се случва при детонацията на неутронна бомба.

(www.calvarychapeljonesboro.org/prophesynews/zechariah-14-neutron-bombs-and-gods-ultimate-purpose-for-israel)

Въпреки това, както винаги, трябва да помислим дали Библията има свое собствено определение и дали то е различно от общоприетото разбиране.

Да се „разложат“ идва от еврейската дума „макак“ (Евр. №4743 на Стронг), която означава „чезна“. Уебсайтът www.dictionary.com дава следните значения за тази дума:

топя се от скръб, копнея, жадувам, скърбя, тъгувам

Ето библейски стихове, които използват оригиналната еврейска дума „макак“:

*„И останалите от вас ще **се изморяват** в беззаконието си в земите на враговете ви; и също така в беззаконията на бащите си ще **скърбите** с тях.“ (Левит 26:39)*

*„За да могат да поискат хляб и вода и да се учудват един на друг, и **да изчезнат** заради беззаконието си.“ (Езекиил 4:17)*

*„И тюрбаните ви ще бъдат върху главите ви, и обувките ви – върху нозете ви; няма да жалееете, нито да плачете; но ще **чезнете** за беззаконията си и ще се оплаквате един друг.“ (Езекиил 24:23)*

Забележете, в стиха по-горе се казва, че хората едновременно се „уморяват“ и „скърбят“, което предполага близка еквивалентност между тези две действия.

„Затова, ти, сине човешки, говори на дома на Израел; Така говорите и казвате: Ако нашите престъпления и нашите

грехове са върху нас и ние **чезнем** в тях, как ще живеем тогава?“ (Езекиил 33:10)

В този стих „изчезвам“ предполага дори заплахата от смърт, в крайна сметка причинена от вината за грях.

Този стих, с използването на термини, подобни на Захария 14:12, изглежда се отнася до:

„Защото всичко, което е в света, **похотта на плътта**, **похотта на очите**, и **гордостта на живота**, не е от Отца, а е от света.“ (1 Йоан 2:16)

Интересно е, че Йоан споменава три категории грехове, които изглежда съответстват на това, което е описано като поядено в Захария 14:12 („Гордостта на живота“ се изразява главно чрез езика, както при самохвалство). Сега обърнете внимание на разказа за трикратното изкушение на Исус от Сатана:

„И когато изкушителят дойде при него, каза: Ако си Божият Син, заповядай **тези камъни да станат хлябове**. (Матей 4:3)

Това изкушение било от **похотта на плътта** или **чувствеността**, за задоволяване на сетивата, в този случай, на апетита:

„Тогавя дяволът Го завежда в светия град и Го поставя на върха на храма, и Му казва: Ако си Божий Син, хвърли се долу; защото е писано: Той ще заповяда на **Своите** ангели за теб и на ръце ще те носят, да не би да удариш крака си о камък **[гордостта на живота; Хуманизъм]**.“ (Матей 4:5-6)

Това било изкушение на гордостта на живота или на хуманизма и неговата самонадеяност. Представете си, че Исус е на върха на храма и хората отдолу Го наблюдават, докато скача и се приземява без драскотина.

„Отново дяволът Го завежда на твърде висока планина и Му показва **всичките царства на света и тяхната слава [похотта на очите; Материализъм]**; И му каза: Всичко това ще ти дам, ако паднеш и ми се поклониш.“ (Матей 4:8-9)

Бог е осигурил начин за бягство от всяко изкушение:

„Не ви е постигнало друго изкушение, освен това, което е обичайното за хората; но Бог е верен, Който няма да ви остави да бъдете изкушени повече, отколкото можете да понесете; но заедно с изкушението ще направи и път за бягство, за да можете да го понесете.“ (1 Коринтяни 10:13)

Исус използва Божието Слово, за да победи всеки път, когато Сатана представя ново изкушение. Във всеки случай Той отговарял с „писано е“ (Матей 4:4, 7, 10) и подходящ стих от писанието.

Забележете, че Ева е преживяла същите тези три категории изкушения:

„И когато жената видя, че **дървото беше добро за храна [похотта на плътта]**, и че **беше приятно за очите [похотта на очите]**, и желателно дърво, **за да направи човек мъдър [гордостта на живота]**, тя взе от плода му и яде, и даде и на мъжа си; и той яде. (Битие 3:6)

Това били и трите области, в които хората на Содом паднали:

„Ето, това беше беззаконието на сестра ти Содом, **гордостта [гордостта на живота]**, насищането с хляб **[похотта на плътта]** и **изобилие от безделие [похотта на очите, материализъм]** имаше в нея и в дъщерите ѝ, нито укрепи ръката на бедните и нуждаещите се.“ (Езекил 16:49)

Има три основни категории грях, които могат да бъдат обобщени, както следва:

	Чувственост	Материализъм	Хуманизъм
Ева (Битие 3:6)	дървото беше	беше приятно	да бъде желан,

	добро за храна	за очите	за да направи човек мъдър
Содом (Езекил 16:49)	пълнота от хляб (преяждане)	изобилие от безделие	гордост
Искушенията на Исус (Матей 4:3-10)	заповядай тези камъни да станат хлябове	Всички тези неща ще ти дам, ако паднеш и ми се поклониш	хвърли се долу
1 Йоан 2:16	похотта на плътта	похотта на очите	гордостта на живота
Зах 14:12	плът	очи	език

Това помага да се разбере какво казва посланието към Евреите:

*„Защото нямаме първосвещеник, който да не може да бъде докоснат от чувството за нашите немощи; но **във всичко беше изкушен** като нас, но без грях.“ (Евреи 4:15)*

Как можел Исус да бъде изкушен по всеки начин, по който ние сме били изкушавани? Никога не се е изкушавал да кара с повече от разрешената скорост! „Във всичко“ е препратка към тези широки категории, а не към всяка малка вариация на изкушение, която може да ни се изпречи. За щастие, имаме първосвещеник, който също е бил изкушен във всяка от тези категории грях – и е победил.

И така чезненето на плътта, очите и езикът не е буквално, физическо пояждане. По-скоро това, което се описва, са хора, които чезнат, затрупани от всички грехове (в три основни категории), които са извършили през живота си и от които не са се обърнали. Пояждането е повече в умствен, отколкото във физически смисъл.

Така че можем да видим, след като разгледахме термините „огън“, „погълне“ и „пояде“, че Огненото езеро не е това, за което обикновено е смятано.

Любовта на Бог разкрита както никога досега

Вярвам, че към срама добавя и фактът, че на изгубените ще бъдат дадени всички доказателства, включително изображение (може би някакъв вид небесен, високотехнологичен запис) на това, което Бог е направил, опитвайки се да ги спаси, особено чрез живота на Исус, чиято жизнена мисия била да разкрие любящия характер на Своя Отец. Акцентът на тази презентация (поставяне на всички доказателства на масата) ще бъде изобразяването на жертвената смърт на Исус, направена за тях.

Интересен е този стих:

*„И небето **изчезна** като свитък, когато се навива; и всяка планина и остров бяха преместени от местата си.“*
(Откровение 6:14)

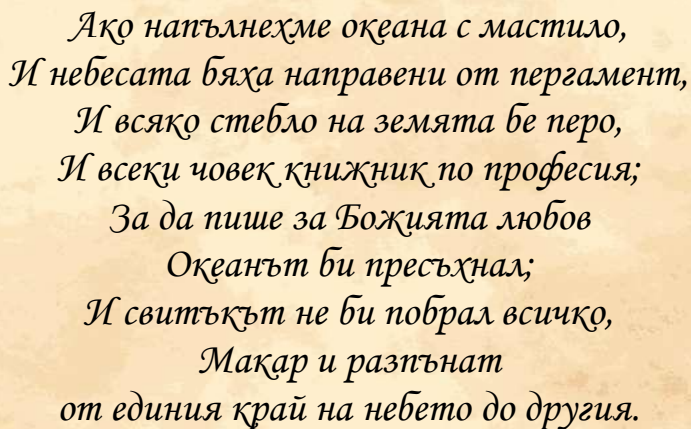
Може да изглежда, че свитъкът, вместо да бъде разпрострян се навива на руло. Но помислете за това – единствената друга употреба на оригиналната дума, преведена като „изчезна“ в Библията, се използва така:

*„И спорът беше толкова остър между тях, че те се **отделиха** един от друг; и така Варнава взе Марко и отплава за Кипър;“* (Деяния 15:39)

Павел и Варнава „се отделили“ – същата дума като в „небето изчезна“. „Те се разделиха“ - тръгнаха в различни посоки. Ако вземете свитък, като например дълъг лист хартия, и го навиеете от двата края към средата, така че да е като свитък, навит заедно, и след това спрете да го държите, двата края ще се отдалечат един от друг (отстранят), докато свитъкът се развива.

Може би в небето ще се отвори нещо като голям екран? Какво правите със свитък? Обикновено пишете върху него или в нашата модерна епоха това може да е нещо като екран, върху който се проектира. Мнозина имат идеята, че в съда историята (Неговата история) на света и планът за

спасение ще бъдат изобразени за всички. Бог иска всеки да има доказателства – някои дори не са чували историята на Спасителя. Мисля си за текста на химна *Божията любов*, който включва този стих:

*Ако напълнехме океана с мастило,
И небесата бяха направени от пергамент,
И всяко стебло на земята бе перо,
И всеки човек книжник по професия;
За да пише за Божията любов
Океанът би пресъхнал;
И свитъкът не би побрал всичко,
Макар и разпънат
от единия край на небето до другия.*

Каквито и средства да се използват, изглежда доказателствата ще бъдат направени ясни за всички. Бог няма да скрие нищо. Разбира се, целта на съда, до голяма степен, е да оправдае характера (който е любов) на самия Бог. Вярвам, че Той ще позволи борбата между доброто и злото да продължи достатъчно дълго, за да представи много убедителни аргументи за Неговата страна. Доказателствата ще се натрупат до такава степен, че в окончателния съд този стих ще бъде изпълнен:

„Заклех се в себе си, словото излезе от устата ми в правда и няма да се върне, че пред мен ще се преклони всяко коляно, всеки език ще се закълне.” (Исаия 45:23)

В крайна сметка всичко ще бъде разкрито; всички доказателства ще бъдат на масата. Всеки ще може ясно да види кой е прав и кой крив в тази велика борба между доброто и злото.

Има много реален смисъл в това че самият Бог е на съд:

„Да не бъде: да, нека Бог е истинен, но всеки човек лъжец; както е писано, за да се оправдаеш в думите си и да победиш, когато бъдеш съден.“ (Римляни 3:4)

Последното откровение и присъда ще бъдат цялостни и пълни, за разлика от всички времена преди това, през които Бог е предпазвал Своя народ от твърде внезапно или твърде голямо разкриване на истината, разпределяйки ни я така, че да можем да я приемем. Исус казал на учениците Си:

„Имам още много неща да ви кажа, но сега не можете да ги понесете.“ (Йоан 16:12)

Възможно ли е в последния съд изгубените да бъдат изложени на цялата истина за Божия характер в самото Му присъствие, докато в същото време осъзнават напълно собствените си грехове? Чувството за вина от техния грешен живот, в контраст с тяхното осъзнаване на Божията святост и колко добър е бил Той към тях, докато са презирали молбите Му, би било поразително; те буквално няма да могат да го понесат. Нека разгледаме това по-подробно.

**Представете си
чувството на загуба,
ако пропуснете
вечния живот.**

Преживяването на изгубените в огненото езеро

Представете си нещо, което всички ние сме преживявали – били сме хванати на местопрестъплението в неудобна ситуация. Направили сте нещо нередно и са ви хванали в престъплението. Каква е била реакцията ви? Може би лицето ви се е изчервило и дори сте усетили малко топлина. В психиатрията страхът от изчервяване се разглежда като симптом на социално тревожно разстройство. Някои страдащи дори ще се подложат на операция на симпатическата нервна система (прерязване или притискане на нервната тъкан, която причинява изпотяване и зачервяване), за да предотвратят зачервяване. Хората ще положат значителни усилия, за да избегнат душевната болка!

Ако сте „хванати“ от връстници, за които знаете, че са направили същото и са също толкова виновни, колкото и вие, тогава не се чувствате толкова виновни или осъдени, но все пак ситуацията може да бъде неудобна.

Обаче ако сте били хванати от някой с авторитет, някой, когото много уважавате и за когото знаете, че би бил много разочарован или недоволен от действията ви (който може също да възприемате като имащ пълен контрол над вас), ще почувствате много повече срам и неудобство. Колкото по-голямо е уважението ви към човека, пред когото сте били изложени, и колкото по-голям е неговият авторитет, толкова повече ще „усещате жегата“.

Така че помислете преживяването на грешника в „Огненото езеро“. Не забравяйте, че то е втората смърт (стр. 8). Това не е място, а преживяване и процес. Изгубените ще имат записа на живота си пред себе си, те ще почувстват вината и срама. Но не вината и срама от всеки отделен грях, извършен през годините на живота им.

Не, ще бъде по-лошо от това. Става въпрос за вината и срамът от осъзнаването на всичките им грехове едновременно. Чували ли сте някога някой да ви казва че когато човек е изправен пред сигурна смърт, целият му живот минава пред него Явно се случва.

Дори по-лошо от това, те ще изпитат цялата си вина и срам в присъствието на Агнето – Агнето, което е умряло за тях.

*„... ще бъде измъчван с огън и жупел в присъствието на светите ангели и в присъствието на Агнеца:“
(Откровение 14:10)*

Тази дума „жупел“ („теион“ Гр. №2303 на Стронг) е свързана с присъствието на Бог. То идва от гръцкото „теиос“ (Гр. №2304 на Стронг; божествено или божество), което идва от „теос“ (Гр. №2316), преведено като „Бог“ 1320 пъти.

Те ще изпитат огромно количество "горещина", в известен смисъл - вина и срам - идващи отвътре; усещайки това психически. Това е свързано с един стих в Римляни, който описва ефекта от това да бъдеш засегнат от гузна съвест:

„Затова, ако врагът ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, напои го, защото като правиш това, ще натрупаш огнени въглени на главата му. (Римляни 12:20)

Разбира се, тези „огнени въглени“ не са буквални; това е начинът на Библията да опише ефектите от гузната съвест. Също така съответства на библейското описание на края на самия Сатана:

*„Ти си осквернил светилищата си чрез множеството си беззакония, чрез беззаконието на твоята търговия; затова ще изведа **огън изсред теб**, той ще те погълне и ще те изпепеля на земята пред очите на всички, които те гледат.“ (Езекил 28:18)*

Огнят, който поглъща Сатана, ще дойде **от него**, а не от Бога от небето. Защо трябва да е различно от „огъня“, който поглъща и всички останали? Има друг стих, който изглежда предполага същия вид реакция на доста интензивно ниво:

*„И ще се уплашат; **болки и скърби ще ги обземат**; ще страдат като жена, която ражда; **лицата им ще бъдат като пламъци.**“ (Исаия 13:8)*

Пред Изгубените, в преживяването на Огненото езеро, са разкрити всичките им грехове в присъствието на Агнето и те ще бъдат „погълнати“ от душевна мъка поради вината за всичките тях. Ще има също усещане за оттегляне на Божието присъствие от тях и осъзнаването, че това отделяне ще бъде за вечността. Тази душевна мъка ще бъде подобна на това, което Исус почувствал, когато извикал:

“... Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?” (Матей 27:46)

Губили ли сте някога нещо незаменяемо и с голяма лична стойност? Случвало ли ви се е да бъдете обзети от чувство на съжаление, че сте

взели много лошо решение? Как се почувствахте при загубата? Можете ли да си представите чувството на загуба, което бихте изпитали при осъзнаването, че сте отхвърлили вечния живот?

Нечестивите просто ще пожънат резултатите от това, което са посели в живота си. Те страдат от заплата (резултатите) на греха, която е (втората) смърт (Римляни 6:23). Тези заплати не са наложени директно от Бог, а идват като естествена последица от изборите да се отделим от Него, Животворящия. Възможно е дори да не е пряк избор да се отделим от Него, колкото избор да вземем това, което светът предлага:

„Не обичайте света, нито нещата, които са в света. Ако някой обича света, любовта към Отца не е в него. Защото всичко, което е в света, похотта на плътта, похотта на очите и гордостта на живота, не е от Отца, а е от света.“
(1 Йоан 2:15-16)

Казва ни се до какво водят подобни избори:

**Забележете
внимателно:
смъртта идва от
греха, не от Бога**

„Тогавя, когато похотта зачене, тя ражда грях; а грехът, когато е завършен, ражда смърт.“ (Яков 1:15)

Това е просто следване на принципа, който казва, че жънеш това, което сееш.

„Защото, който се в плътта си, от плътта ще пожъне тление; а който се за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот.“ (Галатяни 6:8)

Това тление идва като естествен резултат от посятоето.

Бихте ли могли да застанете пред Бог, без да почувствате известна „горещина“?

В случая с Исаия присъствието на Господ, поне във видение, е това, което създава у него убеждение за греховността му („горко ми“) и го кара да изповяда, че е недостоен:

„Тогава казах: Горко ми! Защото загинах; тъй като съм човек с нечисти устни и живея сред народ с нечисти устни; защото очите ми видяха Царя, Господа на Силите. (Исаия 6:5)

Матей също прави тази връзка:

„О, поколение на ехидна, как можете, като сте зли, да говорите добри неща? Защото устата говорят това, което препълва сърцето.“ (Матей 12:34)

В писанията има примери за хора, включително за онези, които бихме считали за свети, които са проявили голяма скръб и убеждение за грях в присъствието на Бог или дори на ангели.

„И когато Гедеон разбра, че това беше ангел ГОСПОДЕН, Гедеон каза: Уви, Господи БОЖЕ! Защото видях ангела ГОСПОДЕН лице в лице. (Съдии 6:22)

*„И Маной каза на жена си: **Непременно ще умрем**, защото видяхме Бога.“ (Съдии 13:22)*

*„И само аз, Даниил, видях видението; защото мъжете, които бяха с мен, не видяха видението; но голям трепет ги обзе, така че те побягнаха да се скрият. Затова останах сам и видях това велико видение, и **в мен не остана никаква сила; защото цветът на лицето ми стана мъртвешки бледен и не остана сила в мен.**“ (Даниил 10:7-8)*

*„И когато го видях, **паднах в краката му като мъртъв**. И той положи дясната Си ръка върху мен и ми каза: Не бой се; Аз съм първият и последният.“ (Откровение 1:17)*

Това са реакциите на хора, които бихме считали за относително свети - те били на страната на Бога. Каква ще бъде реакцията спрямо Неговото присъствие за онези, които са отхвърлили Бог?

Огън от Господ?

Трябва да проучим предположението за буквалния огън, идващ от Бог. Има много примери (<https://characterofgod.org/god-takes-the-blame/>) в Библията, често използващи идиоматични изрази, където се казва, че Бог прави това, което Той просто е позволил или допуснал. Един от най-добрите примери за това е от книгата Йов.

Помислете за този стих:

*„Докато той още говореше, дойде и друг и каза: **Божият огън падна от небето** и изгори овцете и слугите и ги погълна; и само аз избягах, за да ти кажа. (Йов 1:16)*

Сравнете това с Откровение 20:9, което звучи много подобно:

*„И те се изкачиха по ширината на земята и обкръжиха стана на светиите и възлюбения град; и **огън слезе от Бога от небето и ги погълна.**“ (Откровение 20:9)*

И в двата случая, без внимателно проучване, лесно може да се сметне, че огънят идва директно от Бог. И все пак в книгата Йов ни се дава поглед зад кулисите за това, което наистина се случва. В тази история огънят от небето е неправилно приписан на Бог във вестта до Йов от един от неговите слуги. Всъщност библейският разказ изяснява, че Сатана е този, който сваля огъня и предизвиква другите проблеми на Йов:

*„И ГОСПОД каза на Сатана: **Ето, всичко, което има, е в твоя власт...**“ (Йов 1:12)*

Това помага да се покаже силата, която Сатана има, за да създава проблеми на Земята и след това да хвърля вината върху Бог. Същото се вижда и в следните стихове:

„И той [звярът/Сатана] върши големи чудеса, така че направи огън да слиза от небето на земята пред очите на хората и мамеше живеещите на земята чрез чудесата, които имаше власт да извърши...” (Откровение 13:13-14)

Трябва да внимаваме в какво обвиняваме Бог. Книгата Йов обикновено се смята за първата написана книга от Библията. Въпреки че би трябвало (и вероятно е имала за цел) да ни помогне да разберем какво наистина се случва, Сатана е изкривил нашето разбиране по толкова много начини.

Още един пример за този принцип е, когато се казва, че Бог закоравява сърцето на фараона, докато други стихове казват, че фараонът закоравява собственото си сърце (Божията част е да позволи, а не да причини.):

„И ще закоравя сърцето на фараона и ще умножа знаменията Си и чудесата Си в Египетската земя.“ (Изход 7:3)

*„И когато **фараонът** видя, че дъждът, градът и гръмотевиците престанаха, той съгреша още повече и **закорави сърцето си ...**“ (Изход 9:34)*

И така, с нашето разбиране за думата „пояде“, огънят в Откровение 20:9 може да е от източник, различен от традиционното разбиране. Въпреки че се приписва на Бог, Той не го е изпратил, а просто не е предотвратил слизането му, позволявайки на естествените последици да се случат. Най-невероятната алтернатива е, че огънят е изпратен директно от Бог, за да изгори живи хора. Да се вярва в това означава да се хвърли сянка върху характера на Бог и да се създадат сериозни проблеми с изявлението на Исус относно духа на подобни действия, както беше обсъдено по-рано.

Още по-изкривена истина

Сатана е изопачил истината по един удивителен начин. Той е накарал повечето хора да вярват, че онези, които са изгубени, живеят вечно в буквален адски огън, вместо да претърпят Втората смърт – заплатата на греха – както учи Библията. Истината е съвсем друга:

**Кой ще обитава при
вечен огън? –
Отговорът ще ви
изненада!**

„Ще заченете плява, ще произведете плява; дъхът ви като огън ще ви погълне. И народът ще бъде като изгорена вар; Като отсечени тръни ще бъдат изгорени в огън. ... Грешниците в Сион се страхуват; страхът е

*изненадал лицемерите. **Кой от нас ще живее при пояждащия огън? Кой от нас ще живее при вечни изгаряния? Който ходи праведно и говори право; онзи, който презира печалбите от потисничеството, който въздържа ръцете си от подкупи, който запушва ушите си, за да не чуе за кръвопролитие, и затваря очите си, за да не види зло;“ (Исая 33:11-12, 14-15)***

Много изненадващият отговор на въпроса „кой ще обитава вечни изгаряния?“ е, че всъщност спасените ще живеят вечно в духовния, „поглъщаш/пояждащ“ огън на Божието присъствие. Очевидно това не е буквалният физически огън, който ни е най-познат. Не, има повече общо с преживяването в Божието присъствие; „защото нашият Бог е огън пояждащ“ (Евреи 12:29).

Поглъщащ огън за спасените

За онези, които се спасяват, дори сега присъствието на Бог е пояждащ огън, тъй като ден след ден през целия си живот те са „изпитвани в огъня“ (Откровение 3:18), докато Го „гледат“ и нечистотиите им биват „изгорени“, за да бъдат очистени характерите им.

„Но ние всички, като гледаме с открито лице като в огледало Господната слава, се преобразяваме в същия образ от слава в слава, както от Духа Господен.“ (2 Коринтяни 3:18)

Гледането към Него и разбирането на това, което Той е направил за тях, е това, което ги мотивира, според собствените им свободни избори, да се отделят от греха; да направят връзката си с Бог най-важното нещо в живота си.

Някои улики от иврит

Можем да научим нещо за това, като разгледаме някои еврейски знаци.

Думата за „мъж“ – за разлика от жена – на иврит е „иш“ и изглежда така:

יִשׁ

Изписва се с еврейските букви - четени от дясно на ляво - алеф, йод, шин. „Йод“, най-малката буква от еврейската азбука, е еквивалентна на гръцката буква йота и се превежда като „йот“ в този стих:

„Защото истина ви казвам, докато преминат небето и земята, нито една йота, нито една точка няма да премине от закона, докато всичко не се изпълни.“ (Матей 5:18)

„Йод“ означава или се отнася до ръката на Бог, по-специално Неговата десница – Месията. Когато Божията ръка бъде отстранена от човека – когато буквата йод е премахната от думата за човек – резултатът е еврейската дума за огън:

ש י א - י = ש א

И, интересно, подобно нещо се случва с думата за жена, която е:

ה ש א

При четене от дясно на ляво се изписва: алеф, шин, хей. Когато буквата „хей“ бъде премахната, отново остава думата за огън:

ה ש א - ה = ש א

Буквите „йод“ и „хей“, които са премахнати съответно от думите за мъж и жена, когато се комбинират като йод-хей, правят думата „Ях“ (изписвана „Jah“ в KJV; Псалм 68:4), която е поетичната форма на Божието име:

ש י א - י = ש א

Мъж – йод = Огън

ה ש א - ה = ש א

Жена – хей = Огън

י + ה = ה י

йод + хей = Йах (Бог)

Вече споменах, че буквата „йод“ се отнася за Месията. Буквата „хей“ може да означава „ето“, следователно „ето Месията“.

Необходими са и мъж, и жена заедно, за да представят правилно Бог. Когато Божието присъствие бъде премахнато от тях, това, което остава, е огънят. Това, което откриваме, с правилното разбиране на ролята на Бог в унищожаването на нечестивите, е, че мъжете или жените „изгарят“ (в преносен смисъл), когато Бог е напълно отстранен от тях. Така че не пряко действие на Бога унищожавя човека, а **премахването** на Неговото животоподдържащо присъствие, когато бъде отхвърлен.

Това е в съответствие с идеята, че Бог през цялата библейска история не е унищожил директно никого. Той премахва Своето защитно присъствие, когато то не е желано и оставя незащитените хора на разрушителя (самия Сатана), на други, които биха им причинили зло или на

природните сили. В този случай това, което Той премахва, е Неговата животоподдържаща сила и - изключени от източника на живота - хората умират.

Тези стихове предполагат активна роля от страна на Бог в поддържането ни живота всеки момент:

„Защото в Него живеем, и се движим, и съществуваме...“ (Деяния 17:28)

„И Той е преди всичко и всичко се сплотява от Него.“ (Колосяни 1:17)

„Който е блясъкът на Неговата слава и точният образ на Неговата личност и поддържа всичко чрез словото на Своята сила...“ (Евреи 1:3)

Когато Той престане да прави това, резултатът е смърт.

Втората смърт и характерът на Бог

Цялото това изследване започна във връзка с моите проучвания по темата за характера на Бог. В края на 2015 г. стартирах уебсайта <https://characterofgod.org> с цел споделяне на информация за това какво казва Библията за Божия характер. Като позволих на Библията да дефинира собствените си понятия, както е направено по-горе с „огън“, „погълне“ и „изтреби“, открих че Бог става по-разбираем и е разбран като любящ. Голям въпрос, който скоро възниква в дискусиите за Божия характер, е: „Бог убива ли?“ Още по-важен е по-специфичният въпрос „убива ли Бог с втората смърт?“ Отново, във връзка с Откровение 20:9, Бог лично, активно и директно ли изпраща огън, за да убие изгубените?

Ако смесим буквалния огън директно от Бог с душевната мъка, която ще бъде част от преживяването, имаме това, което се определя като мъчение. Изтезанието - да се причини болка преди екзекуция - е нещо,

което цивилизованите правителства не правят. Изтезанието не е от полза за този, който е измъчван (очевидно), за всеки, който гледа (у тях то трябва да събуди съчувствие, дори възмущение) или за мъчителя, въпреки че някои може да смятат, че то е задоволително за отмъстителния дух. Всяко наложено физическо изтезание би направило наказанието по-тежко от просто „заплатата на греха е смърт“.

Заплатата на греха НЕ е мъчение

Ако Бог лично и активно прекратява живота на грешника, това би показало, че смъртта идва от Него и че тя е част от Неговия път и Неговите принципи на управление.

Това би означавало, че Бог е измислил смъртта като окончателно решение на проблема с греха. Знаем, че това не е така, защото самата смърт е враг на Бог.

"Последният враг, който ще бъде унищожен, е смъртта."

(1 Коринтяни 15:26)

Не би ли било доста странно, ако последният враг, който трябва да бъде унищожен във Великата борба – смъртта – бъде унищожен от акт на самия Бог, причиняващ смърт? Няма никакъв смисъл в това Бог да унищожи смъртта, използвайки я като окончателно решение! Това ще установи смъртта като инструмент, който Бог използва за решаване на проблеми. Няма ли смъртта да бъде по-ефективно унищожена (дори в смисъл да се покаже, че никога не е била необходима на първо място) от Бог, като се покаже, че тя никога не е била част от Неговия план?

Последният резултат от греха е смъртта. Библията казва откъде идва тя:

„Тogaвa, кoгaтo пoхoттa зaчeнe, тя рaждa грaх; a грeхът, кoгaтo сe рaзвие нaпълнo, рaждa смърт.“ (Яков 1:15)

Грехът ражда смърт; това е нейният източник. Ако кажем, че в крайна сметка източникът на смъртта е Бог, тогава това в какво Го превръща? Помислете какво е казано на Адам и Ева в райската градина:

„Но от дървото за познаване на доброто и злото, да не ядеш от него; защото в деня, в който ядеш от него, непременно ще умреш.“ (Битие 2:17)

Това заплаха ли е било или предупреждение? Има разлика. Ако ви кажа за опасност от нещо или някой друг, това е предупреждение. Но ако ви кажа за възможна опасност, идваща от мен - това е заплаха. Бог никога не би могъл да спечели любовта и лоялността на Своите създадени същества, като ги заплашва със сила. Неговите „оръжия“ са любовта и истината.

**Дали “непременно
ще умреш” е
заплаха или
предупреждение?**

Бог казвал или:

ако ядете от това дърво, ще има негативни последици и аз не искам да изпитвате това (предупреждение).

или

ако ядете от това дърво, ще ви убия. (Звучи доста грубо, но точно това би означавало - ужасна заплаха.)

Както добре знаем, много може да се научи от тона на гласа, с който се казват думите. За съжаление, ние не получаваме това, когато четем Битие. Но само си помислете - Бог току-що бил създал Адам и Ева; Той направил всичко свършено; проектирал всичко за тяхното щастие. Тогава Той им казал основно „направете го по моя начин, покорете Ми се или ще ви убия“ (поне в крайна сметка). Това изглежда ли подходящо? Едва ли! Отново въпросът е върху този стих:

*„И те се изкачиха по ширината на земята и обкръжиха стана на светиите и възлюбения град; и **огън слезе от Бога от небето и ги погълна** .“ (Откровение 20:9)*

Какъв е „огънят“, който пояжда нечестивите? Вече видяхме в стиховете по-горе честотата, с която „огън“ се използва в символичен смисъл. В контекста на Огненото езеро огънят изглежда по-скоро като мъка в съвестта.

Разбира се, може да има и физически, пречистващ огън, който да премахне труповите и да пречисти земята:

*„Но **денят Господен** ще дойде като крадец през нощта; в който **небесата ще преминат** с голям шум и елементите ще се стопят с пламенна топлина, **земята също и делата, които са на нея, ще бъдат изгорени** .“ (2 Петрово 3:10)*

“Те няма да нараняват и повреждат в цялата ми свята планина: защото земята ще се изпълни с познанието на ГОСПОД.” (Исаия 11:9)

Това отминаване може да се сравни с този стих:

*„И видях ново небе и нова земя; защото **първото небе и първата земя преминаха** ; и вече **нямаше море**. (Откровение 21:1)*

„Денят Господен” обикновено се свързва с Второто пришествие, докато изчезването в горния стих е след Милениума и като подготовка за повторното създаване на „ново небе и нова земя”.

Има смисъл, в който тези два стиха могат да бъдат събрани заедно, когато разгледаме следното:

„Но, възлюбени, не пренебрегвайте това, че един ден е за Господ като хиляда години и хиляда години като един ден.” (2 Петрово 3:8)

Така че „денят на Господа“ тук може да обхване целия 1000-годишен период, последният 1000-годишен „ден“ от седемте „дни“ на историята на спасението. Това, разбира се, съвпада с Деня на Господа, който е последният ден от буквалната седемдневна седмица.

*„Защото Човешкият Син е Господар и на съботния ден.“
(Матей 12:8)*

Възможно е също така съдът при Второто пришествие да е образ на съда в края на Милениума, точно както потопът, Содом и Гомор и падането на Йерусалим са образ на Второто пришествие. Библията изглежда внушава факта, че Откровение 20:9 се отнася както за Второто пришествие, така и за съда в края на 1000 години.

Резюме

Бог да убива с Втората смърт чрез изгаряне на враговете Си, в крайна сметка, е несъвместимо с:

- фактът, че това е „огън отсред теб“ (Езекил 28:18), който ще погълне Сатана.
- обстоятелствата на смъртта на Исус - там няма огън от небето.
- принципът на жътвата и сеитбата - смъртта е следствие от нечии избори, а не нещо външно наложено от Бог.
- грехът се самоунищожава. По същество Бог позволява изборът на самоубийство вместо извършване на убийство.
- Характерът на Исус, както е показан в евангелията.
- Твърдението на Исус „който е видял мен, видял е Отца“.
(Йоан 14:9)
- съветът „да обичате враговете си“ (Матей 5:44), за да правите добро на преследващите ви.
- Бог просто оттегля поддръжката на живота (Неговия Дух), което води до смърт. Не е необходимо активно да причинява смърт.

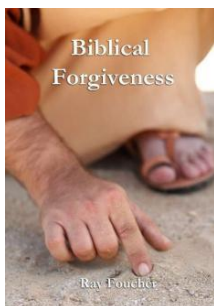
- многото примери за използване на идиоматични изрази, където се казва, че Бог прави това, което просто позволява или допуска, както в случая с Йов.
- десетките библейски примери за модела, при който Бог се отстранява, когато не е добре дошъл и неприятностите идват от друг източник.
- Ролята на Бог като защитник.
- Бог „не иска никога да загине“ (2 Петрово 3:9) – личното убийство би било против собствената Му воля.

За тези, които желаят да позволят на Библията да обясни сама себе си, Втората смърт придобива ново значение. Разбира се, източникът на тази смърт може да бъде разбран по-добре от начина по който обикновено се представя. Мнозина, които настояват да разберат Втората смърт, използвайки светските определения, макар и да са убедени, че Бог е любов, имат таен страх; някакво разбиране, че ако не се въведат в ред, накрая Бог ще ги убие. Това противоречи на библейския стих, който казва:

"Няма страх в любовта, но свършената любов пропъжда страха, защото страхът съдържа мъчение. Този, който се страхува, не е свършен в любовта." (1 Йоан 4:18)

Надявам се, че това изследване за Огненото езеро и Втората смърт ще помогне да се изясни част от мистерията и объркването на това, което се случва от „другата страна“. Отново бих искал да насоча читателите към моя уебсайт <https://characterofgod.org>, в който е споделено много повече за прекрасния характер на Бог и относно това защо няма причина да се страхуваме от Този, Който е любов.

Още книги от същия автор:

Библейско прощение: Има ли два вида?

Проучвайки оригиналните думи, това изследване показва, че прощението е от две части. Бог прощава всеки грях, въпросът е дали приемаме това прощение. Всъщност има различни гръцки думи за прощение, обозначаващи дадено или прието прощение. Едното винаги е безусловно, докато другото е винаги условно.

Може да се свържете с мен чрез моя уебсайт.

Коментарите са добре дошли - Рей Фочър.

Тази електронна книга (и всички актуализации) са достъпни за бесплатно изтегляне от: <https://characterofgod.org/resources>

Страхотни придружаващи книги към това, което току-що прочетохте:

Всепоглъщащ огън: Животворен аромат или огнено мъчение? Деян Делчев & Кевин Дж. Мълинс

Често се смята, че нечестивите не просто ще унищожат себе си; но ако Бог е Бог на справедливостта, Той ще накаже престъпниците и ще ги възнагради за злото им според делата им, като ги постави в пламъци и ги изгори живи. Дали един любящ Бог би направил това с децата си?

Действията на нашия нежен Бог Джей Шулбърг

Бог ли е удавил милиони хора чрез потоп? Дали Той е изгорил живи гражданите на Содом и Гомор за техните незаконни действия? Какво всъщност има предвид Библията, когато говори за Божия гняв? „Действията“ на нашия нежен Бог представя убедителни доказателства от Библията, които реабилитират Бог от обвиненията, че Той е безгрижен, осъдителен, контролиращ, несправедлив, с лош характер и насилствен. Книгата показва, че, правилно разбрана, цялата Библия, е в хармония с окончателното твърдение „Бог е любов“. (1 Йоан 4:8).

Изтеглете тези книги безплатно от <https://fatheroflove-bulgaria.com>

ОГНЕНОТО ЕЗЕРО И ВТОРАТА СМЪРТ

За читателите на Библията, загрижени за Огненото езеро на Откровение, това изследване ще гоиде като облекчение.

- Защо?

Защото, противно на общоприетото схващане, тази сцена на последния съд не се отнася за физически огън, който гори Вечно.

Това обаче ще бъде болезнено преживяване – психически и емоционално. Милиарди хора ще се изправят пред собствените си грешни избори и окончателното си решение да не се доверяват на Бог. С осъзнаването на изгубената вечност степената на съжаление ще бъде извънмерна. Заедно с вината и срама като образни огнени възглени върху главите им, идващи от самите тях, това буквално ще бъде достатъчно, за да смаже живота им във Втората смърт.